

ANDRÁS+KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

XVII. ÉVFOLYAM I. SZÁM

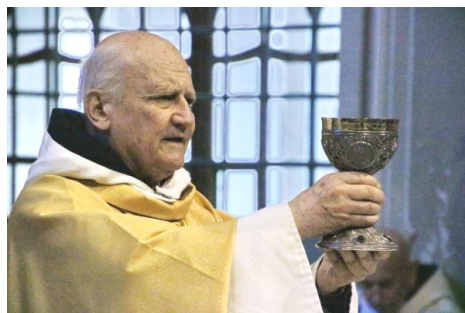
2020. HÚSVÉT

*Üresen áll a templom,
Magányosan reccsennek a padok.
Nem szól az orgona
Nincs kántor, hallgatnak a sípok.
Csak tétova léptek
Látszanak zárt ajtók mögött
Atyák miséznek,
Énekelnek az üres falak között.
Te velünk vagy?
Látunk még e nagy csendben?
Érezhetjük újra
Jelenléted az Oltáriszentségben?
Ott a kereszten
Értünk halált hiába szenvedtél?
Ha hajlékomba
Betérni most nem engedté?
De reped a szikla
Mert élni akar mindig az élet
A templomok nyílnak,
Mindent beragyog majd fényed,
És kiálthatjuk együtt
Mert hitünk még megmaradt:
Krisztus feltámadt
Legyőzve a sötét gondokat!*

ZÁRT AJTÓK MÖGÖTT -1960-2020

- Közösségünk tagja, Nyiredy Maurus atya március 19-én ünnepli pappá szentelésének 60. évfordulóját. A tihanyi bencés közösség a 7.30-kor kezdődött ünnepi szentmisében adott hálát az elmúlt 60 év szolgálatáért. 1960. március 19-én szombaton délután titokban szentelte pappá az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye kispapjai közül korábban elbocsátott Nyiredy Istvánt hat társával együtt Zadavec Izván tábori püspök. A szertartásra - zárt ajtók mögött - Tabódy Izván katonalelkész Tanács (ma Károly) körút 10. szám alatti albérletében került sor. Nyiredy István

papnövendéket a diktatúra nyomására távolították el a szemináriumból 1959-ben. Pappá szentelése után évekig egyszerű munkásként dolgozott több nyomdában. 1972-ben kapta meg a működési engedélyt, majd 1978-ban lépett be a pannonhalmi bencés közösségbe, ekkor kapta a Maurus nevet. A pannonhalmi főiskolán dogmatikát, a gimnáziumban hittant tanított, a Pannonhalmi Egyházmegye buzgó lelkipásztora volt. A tihanyi bencés közösségnek ma - 83 évesen - is igen aktív tagja: a balatonfüredi Kerektemplomot vezeti, sokat gyóntat, jegyesoktatást tart, hitbuzgalmi könyveket ír, konferenciabeszédeket tart. Ahogy 60 évvel ezelőtt is igen szűk körben volt lehetőség a szentelés megtartására, úgy az évforduló ünneplésekor is ez a helyzet adódott. Krisztus Urunkkal, az Örök Főpappal és a testvérekkel bensőséges közösségben történt mindkét szép ünnep. Az Úrnak a nehéz helyzetekben is szüksége van áldozatos, bátor munkásokra. Isten éltesse Maurus atyát még sokáig! *A vele készült interjút az 5. oldalon olvashatják.*

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld szívében. (Mt 12,40)

A Húsvét titka egész keresztény életünk legmélyebb foglalatja. Megtalálható benne Krisztus egész életének értelme, s így saját életünknek is az értelme. Isten úgy szerette a világot, hogy saját szenvedésével, halálával kívánta megmenteni. Nem a világot, hanem engem személy szerint. Megszületett és felsírt. Menekült és dolgozott. Tanított, gyógyított, majd börtönbe zárták, szenvedett, meghalt és három napig a föld gyomra rejtette. Egy zárt sziklasír. Egy viszontagságos keresztút, a mi Istenünk útja. És mindez miért? Azért, hogy életünk legyen. Hogy Krisztus feltámadása forrás legyen. Életünk értelme, s reményünk forrása, hogy mindig van tovább. Mert nem a kereszté az utolsó szó, s nem a sziklasír a végállomás. Hanem az örök élet, az Istennel egyesült élet, ami már elkezdődött születésünk pillanatában.

Megszülettünk és felsírtunk. Épp úgy, mint Krisztus. S Ő most is velünk járja a mi keresztutunkat. Mert velünk marad a világ végezetéig, s tovább. Istenünk nincs távol, hanem velünk van. Minden kínt átélte, s átél ma is, és mégis mindvégig hűségesen szeret. Igen. Három nap és három éjjel a föld szívében. S most is, itt a mi bezártságunkban, hétköznapi karanténunkban, velünk az Isten. A szenvedő Isten, aki ott van, a betegben, a haldoklóban, a gyászolóban, és abban is, aki egyszerűen a jövőtől retteg. Ott a megtört keresztre feszített Isten. Velünk van az orvosban, a rólunk gondoskodókban, a nekünk önzetlenül segítőkben, a minket türelemmel elviselőkből, abban, aki közről vagy távolról próbál minket szeretni. Igen, ott van velünk a feltámadt szerető Isten.

S velünk az Isten a tihanyi templomban, a húsvéti liturgiában, Velünk van a sziklasírba zárt Isten, aki, arra vár, hogy ismét együtt legyünk az Úr házában itt a földön, s majd az örökkévalóságban.

Krisztus feltámadt! — ez a remény ad örömet a keresztúton és erőt, hogy az Ő szeretetét és örömét továbbadjuk.

András testvér

LELKIPÁSZTORI KIHÍVÁSOK A KORONAVÍRUS ÁRNYÉKÁBAN

Fotó: Bozóky Ágota

A világ keresztény híveinek szokatlan, rendhagyó módon kell megünnepelnie ebben az évben Krisztus szenvedésének, kereszthalálának és dicsőséges feltámadásának megünneplését! Erről a nehéz időszakról kérdeztük Barkó Ágoston atyát, a Tihanyi Egyházközség plébániai kormányzóját.

— **A Katolikus Egyházat, azon belül az egyházközségek híveit is nehéz helyzetbe hozta a koronavírus elleni védekezés! Zárt templomok, zárt ajtós szentmisék, nincs gyóntatás, stb... Ezen körülmények között hogy tudják tartani híveikkel a kapcsolatot?**

Szeretettel köszöntöm az András Kereszt egyházközségi újságon keresztül is a tihanyi, aszófői, balatonfüredi, balatonszőlősi, örvényesi, balatonudvari, fővényesi hívőket és minden jó szándékú embert! A központi állami rendelkezések értelmében 2020. március 18-án zárt be a Tihanyi Bencés Apátsági Múzeum (a Látogatóközpont, a templom és a királyi kriptá, valamint az éppen nyíló Galéria), és március 22-én szombaton volt szabad utoljára nyilvános szentmisét mondani. Az időseket és a krónikus betegségben szenvedőket már március 15-én kértük, hogy otthonról kövessék imádságos lélekkel a szertartásokat, imádkozzák szokásos napi imádságaikat. Kiírtuk minden általunk ellátott templom előterébe, internetes oldalunkra (www.tihanyiapatsag.hu) és Facebook-oldalunkra, hogy március 23-tól minden egyes szertartást közvetítünk az Apátság YouTube-csatornáján. Hétfőtől péntekig 17.20-tól imádkoztuk a rózsafüzért, 18 órakor a szentmisét. A kért szándékokra mondtuk és mondjuk a szentmisét. Most is lehet kérni imádságot bárkiért.

Mivel térségünkben általánosan elérhető okostelefonon, számítógépen, okostévén keresztül a YouTube, ezért a szertartások követése, otthonainkban való megélése nem okozhat nehézséget. Ezúton is szeretettel kérem a fiatalabbakat, hogy régebbi okostelefonjukat vagy nem használt laptopjukat adják oda az időseknek, nagyszülőknek, dédszülőknek, szomszédoknak, hogy tudják követni a szertartásokat! A lelki táplálékhoz és a hívők bátorításához hozzátartozik az április 4-én, szombaton egész nap közvetített hagyományos nagyböjti lelkinap, továbbá a lelki írások az Apátság oldalán, a lelki tartalmak tömkelege a televízióban és az interneten. Gazdag a választék a hiteles, katolikus tartalmakban is. Ezeket kövessük, olvassuk; kevésbé az álhíreket, a bulvárt, a minden percben a járványról szóló egyéni elméleteket, ötleteket!

— **Hogyan éli meg egy lelkipásztor a hívek nélküli misézést, mennyire hiányzik ez egy pap életéből?**

Mindig végigtekintünk a templomon. Ha figyelnek bennünket a szertartások közvetítésekor, látják, hogy szándékosan az egész templomnak, minden tihanyinak és környékbelinek, minden istenkereső embernek szánjuk továbbra is a Örömhírt, az Evangéliumot, a hozzá tartozó tanítást, az énekeket. A szentmisében az áldozásunk után felhívjuk a figyelmet a lelki áldozásra. Ez azt jelenti, hogy a szentmisébe való imádságos bekapcsolódás és az Úr Jézussal való találkozásra való mély vágyódás lelkületével elnyerhetjük otthon, fizikai távolságból is a Szentáldozás kegyelmeit. De ehhez szükséges, hogy rendesen, bűnbánattal, aztán örömmel, komolyan bekapcsolódjunk a szentmisébe. Ez a "böjt", hogy távolságot kell vennünk Isten házatól, sőt otthon újra kell értékelnünk eddigi társadalmi és személyes életünket, előkészít bennünket a szeptemberben - reményeink szerint - Budapesten megrendezésre kerülő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra, nagy katolikus világtalálkozóra, amelyen a Kenyérben és Borban köztünk lévő Úr Jézus imádása áll a középpontban. Jó lenne, ha addigra elmúlna, vagy mederbe terelhető lenne a járvány, és - ahogy már hirdettük - a szeptember 19. szombati Margit-szigeti Családi Napon, a 17 órakor az Országház előtt tartandó szentmisén, és az azt követő fátylós körmeneten együtt tudnánk részt venni!

A LELKI ÁLDOZÁS IMÁDSÁGA:

Uram Jézus Krisztus, hiszek Benned,

imádlak Téged és szeretlek Téged teljes szívemből.

Bánom minden bűnömet,

mert szeretnélek magamhoz fogadni a szentáldozásban,

hogy Veled élhessek.

Jöjj hát, ó Jézus, legalább lélekben költözz a szívembe,

és végy lakást benne örökre!

A mi Urunk, Jézus Krisztus Teste őrizzen meg engem az örök életre!

Köszöntelek, ó Jézus, az én szegény szívemben.

Neked adom magamat egészen.

Tied akarok lenni életemben és halálom után is. Ámen.

— **A központi intézkedések miatt a monostorban sem tartózkodhat világi kíséretű személyzet. Hogy tudtak alkalmazkodni ehhez a szerzetesközösségben?**

Ahogy egy családban otthon történik, mi is beosztottuk, hogy ki mit csinál. Mindenkinek minden napra van házimunkája: főzés, folyosók takarítása, kertészkedés, ebédlő takarítása és rendbetétele, szertartások előkészítése. Nem olyan nagy a ház, hogy 10 ember mindezt ne tudná elvégezni, ha csak magunk vagyunk, és nincs vendég, nincsenek csoportok. Minden kegyelem a keresztény ember számára! Talán nekünk is kegyelmi idő ez, hogy együtt legyünk, megerősödjék a közösség, egymás szokásainak türelmes elviselése, a másik iránti szolgálatkészség és szeretet. Többet imádkozunk, több imaóra is van ilyenkor. Szellemi munkával is foglalkozunk, amit kivétel nélkül mindenkinek ajánlok: könyvek olvasása, szépirodalom, szakirodalom, ismeretterjesztő folyóiratok, régi fényképek nézegetése. Közben "home office"-ban, tehát számítógépes munkában nagy erővel zajlanak az utolsó simítások a nyáron nyíló új kiállításunk anyagain, a kisfilmek, számítógépes "játékokon" (gyerekeknek), látványelemeken, táblák szövegein. Van, aki tanulmányt írt, van aki digitálisan oktatja a diákjait, van akinek rendszeresen meg vannak tartva az egyetemi órák az interneten, számonkéréssel együtt.

— **A Tihanyi Bencés Apátságba a Szent Háromnap mindig hatalmas tömegeket vonzott! Hogy zajlanak majd zárt ajtók mögött a szertartások?**

Ugyanúgy minden szertartás meg lesz tartva a zárt ajtók mögött. Virágvasárnap egyrészt teszünk ki a templom előterébe a szentelt barkából, másrészt teszünk is el belőle, hogy akik később tudnak jönni érte, maradjon nekik. Nagyszombat este – kb.21.30-kor – kinyitjuk a templom kapuját, és megáldjuk az Oltáriszentséggel Tihanyt és az egész környéket.

— **A tihanyi szerzetesközösség sok vidéki egyházközség lelkipásztori szolgálatát is ellátja. Hogyan juthatnak lelki táplálékhoz az ott élő hívek?**

Mint említettem, a televízió rengeteg értékes és hiteles vallási műsorán keresztül, a YouTube-csatornánk követésén keresztül, és ezt az újságot is eljuttatjuk nekik.

— **A feltámadt Krisztus Örömhírét hirdelve mi a Húsvét üzenete ennek a zárt időszaknak a hívek és az atyák számára?**

"minden kegyelem" hitünk szerint, ezért aláza, megtérésre, a régi értékek, a gyökerek felfedezésére, saját ürességünk és néha elrontott életünk megtapasztalására is hív ez az időszak. Innen lehet új életet kezdeni. Megújítani a szerelmet, megújítani a barátságokat, megújítani a szülő-gyerek-kapcsolatot. Ehhez sok-sok erő kell, lelki erő. A jó Isten nélkül nem megy. És ha megint jön valami tragikus korszak, megint sokan omlanak össze lelkileg. Nyissuk ki a Bibliát, vagy okostelefonon a www.szentiras.hu oldalt. Nézzük meg a kiváló kisfilmeket, videókat, amelyekben hívő keresztények akarnak segíteni Istenhez találni ezekben a virágillatos szép, de járványos időszakban. Ajánlom a Testvéreknek, azoknak is, akik távol állnak a hittől egyéb elképzelések miatt a YouTube-on a MiseVlog c. sorozatot, a 777blog.hu oldalt.

Kiváló egészséget kívánok a környék minden lakójának!!! *Barkó Ágoston atyával Csizmazia Zsolt beszélgetett*

ÉLŐ KÖZVETÍTÉSEK AZ APÁTSÁGBÓL:

A szertartások rendje a Nagyhéten változatlan:

Nagyhétfő-Nagyszerda - rózsafüzér és szentmise: 17.20

Nagycsütörtök - az Utolsó Vacsora szentmiséje: 18.00

Nagypéntek - keresztút: 15.00,

Emlékezés Jézus szenvedésére és kereszthalálára: 18.00

Nagyszombat - feltámadási szertartás: 19.30

Húsvétvasárnap, Húsvéthétfő - szentmise: 10.00

Húsvétkeddől rózsafüzér 18.50

Vesperás és szentmise: 19.30

FEKETE ISTVÁN: AZ IMA

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könnyből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A

kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

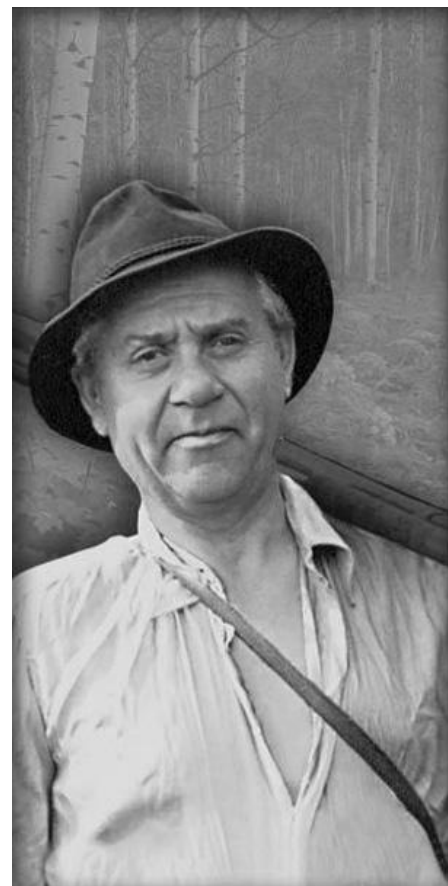
Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbbsen rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság. Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött

a megalázás, a szegény, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb. Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltélte egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha

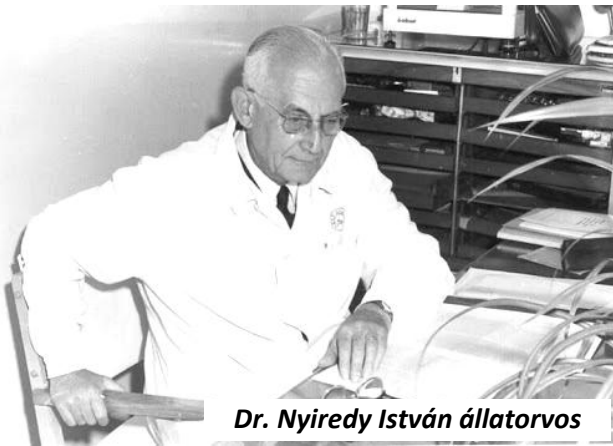
veled van az imádság és veled van az Isten.

Fekete István

ZÁRT AJTÓK MÖGÖTT 1960 – 2020.

➤ folytatás az 1. oldalról ➤

— Minden bizonnyal vallásos családban nőtt fel, Maurus atya! Mivel foglalkoztak a szülei, mekkora volt a család?

Dr. Nyiredy István állatorvos

Apám eredetileg unitárius volt. Anyám egyszer súlyosan megbetegedett, és szinte a halálán volt. A kórházi orvos apám javaslata alapján kezelte. Gyógyulása után apám megkeresztelkedett és katolikus lett. Rendszeresen részt vettünk szentmisén. Apám állatorvos volt, az Országos Állategészségügyi Intézetben a bakteriológiai osztályt vezette, felfedezése is volt, ennek alapján nyerte el a doktori címet. Anyám pedagógus végzettségű volt, de soha nem tanított, mindig a család körében élt. Ez fontos is volt, mert apám a világháború után vidéken állatorvoskodott, mi pedig Budapesten éltünk. Ekkor anyám dolgozott is egy hivatalban. Egy húgom van.

— Mit szóltak a családban, amikor eldöntötte, hogy pap lesz abban az egyházi személyeknek veszélyes korban? Nem örültek, persze nem elvi okokból, csak mert aggódtak értem, hogy a Rákosi korszakban hogyan fogok megélni, mi lesz a sorsom. A kívánságukra jelentkeztem egyetemre, angol–magyar szakra. Apámnak volt egy egyetemi tanár ismerőse, őt kérte, hogy segítsen. Akkor három embert vettek fel erre a szakra, az én felvételem volt a harmadik legjobb. Helyhiány miatt nem vettek fel. Utólag kiderült, hogy az a professzor, akitől apám protekciót kért, a saját leányát vetette fel arra a szakra. Miután a fellebbezésemet is elutasították, mondtam a szüleimnek, hogy eleget tettem a kívánságuknak, ezután jelentkezem a teológiára, Esztergomba. Jeles volt az érettségim, ezért a püspök úr a budapesti teológiára küldött, mert ott magasabb volt a színvonal, doktorálni is lehetett.

— Elbocsátották az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye kispapjai közül. Miért kellett elhagynia a szemináriumot? Mi volt a „bűne”? Az 1956-os forradalom és szabadságharc után a szocialista állam keményebben próbálta a papságot megtörni. Ezt a célt szolgálta az ún. papi békemozgalom is. Az volt a cél, hogy ebbe már a budapesti kispapokat is belevigyék. Mi, persze, ennek ellenálltunk, nem mentünk el a békegyűlésekre, a nekünk fenntartott helyek mindig üresek maradtak. Ennek persze megvolt az ellenhatása az Egyházügyi Hivatal részéről. Akkor a budapesti szemináriumban százan voltunk. Minden egyházmegye püspöke – természetesen állami

kényszerítésre – hívatta a kispapjait, eljűk tett egy papírt, amiben az volt, hogy kötelezzük magunkat arra, hogy eljárunk békegyűlésekre és mindenben engedelmessékedünk az előljáróinknak, akik persze békepapok voltak. Aki ezt nem írta alá, annak egy napon belül el kellett hagynia a szemináriumot.

A budapesti Szeminárium épülete

Zdravec István tábori püspök

– A papszentelésre mégis sor került egy budapesti albérletben. Hogyan volt ez lehetséges? A tábori püspök ajánlotta fel ezt a lehetőséget, vagy Önök keresték meg őt ezzel a kéréssel? A szenteléshez is állami hozzájárulás kellett volna, ami persze, nem lehetett. A szentelő püspököm Zdravec István volt, aki ugyancsak félre volt állítva, egy Budapest közelében levő faluban volt a kényszerlakhelye. A szemináriumi közösségünk volt kispap vezetője, az ún. főduktor mindent megtett értünk, a kirúgásunk után albérleteket szerzett, munkahelyeket hajtott fel. A püspök atyát is ő kérte fel a szentelésre, aki el is vállalta. A főduktorunk albérleti szobájában szentelt pappá hetünket 1960. március 19-én. Ez persze előbb-utóbb kiderült, ezért többen az idősebbek közül, a főduktorral együtt börtönbe kerültek. Minket többször is becitáltak a híres Gyorskocsi utcai börtönbe kihallgatásra. Volt, akit a kihallgatója föl is pofozott. Végül is mi nem kerültünk börtönbe, de működési engedélyt természetesen nem kaptunk.

➤ folytatás a 6. oldalon ➤

— **A pappá szentelése után még nem gyakorolhatta hivatását. Mivel foglalkozott, mit dolgozott ebben az időszakban?**

Természetesen dolgozni kellett, én nyomdába kerültem, ahol kitanultam a szakmát, és betűszedőként dolgoztam tizenkét évig, természetesen papként, de mivel az állam nem engedélyezte, hogy papként működhessék, ez csak titokban volt lehetséges. Sokáig a saját szobámban miséztem reggelente. A munkahelyemen a legközvetlenebb kollégáim persze tudták, hogy pap vagyok. Egyszer egy fiatal kollégám arra kért, hogy eskessem meg őket. Az egyik budapesti plébános kockáztatva a maga létét, engedélyezte nekem, hogy a diplomámban tartsuk meg az esküvőt. Óriási döbbenet volt az ott lévő kollégák között, amikor engem megláttak palástban és esketni. A munkahelyi vezetőség napokig azon vitakozott, hogy kirúgjanak-e vagy sem, végül is maradhattam.

Hétvégeken vidékre jártam egy plébániára kisegíteni, természetesen ezzel kockáztatva azt, hogy ha kiderül, börtönbe is kerülhetek, a plébánost meg megbüntethetik, megvonhatják tőle a hitoktatási engedélyt vagy egyáltalán a papi működési engedélyt is.

— **1972-től kapta meg a papi működési engedélyt! Melyek voltak papi hivatásának első állomásai?**

1972-ben az egyik híres budapesti békepap káplánt kért a püspöktől. Azt a választ kapta, hogy káplán nincs, de itt van a Nyiredy István, szerezd meg neki a működési engedélyt és megkapod. Abban az időben változás történt az egyházmegye vezetésében. Lényeg az, hogy megkaptam a működési engedélyt, hogy az új püspök szerezte-e meg vagy az említett békepap, ezt nem tudom, de ettől kezdve káplán lettem a Budapest V. kerületi Szent Mihály-templomban. Ez előzőleg az angolkisasszonyok temploma volt. Két év után Lécai bíboros áthelyezett a XIV. kerületi Kassai téri templomba. Itt működtem négy évig, 1978-ban léptem be bencés szerzetesnek

Pannonhalmára. Beöltözésemkor kaptam a Maurus nevet.

— **Miért döntött úgy, hogy a papi hivatás mellett bencés szerzetes lesz?**

Ifjúságomtól kezdve szerzetesi környezetben éltem. Akkor a XI. kerületi ciszterci iskolába jártam, a ciszterci plébániatemplomban ministráltam, később a lakóhelyem közelében levő ugyancsak ciszterciek által vezetett kápolnába jártam. Ez a szellem megérintett. 1950-ben a szerzetesek feloszlata után csak négy rend maradt meg, akik középiskolákat tartottak fenn. Köztük voltak a bencések is. A ciszterciek Szent Benedek rendjéből váltak ki, de ők is Szent Benedek Regulája szellemében élnek, így a bencések nagyon közel álltak hozzám. Sok barátom is volt közöttük. Tulajdonképpen hívtak is. Ezt a kérdést kaptam: „Tulajdonképpen miért nem vagy te bencés?” Így aztán elhatároztam, hogy csatlakozom hozzájuk.

— **Ha szabad ilyet kérdezni, melyek voltak „kedvenc” lelkipásztori helyei, feladatai 60 éves papi szolgálata alatt?**

Két budapesti kápláni szolgálatom helyeiről már beszéltem. A múlt század 90-es éveinek elején kaptam küldetést Észak Komáromba, a mai Szlovákiába. Ott a feloszlás előtt magyar bencések éltek, iskolát is vezettek. Ez az iskola ma a magyar gimnázium. A rendszerváltás után jelentkeztek ottani magyar papok hárman, hogy ők szerzetesek szeretnének lenni, de csak magyar közösségbe akarnak lépni, így gondoltak a bencésekre. Felmerült tehát a lehetőség, hogy Szlovákiában felújítsuk a magyar bencés életet. Én kaptam a feladatot, hogy ezeket a jelentkezőket, akiknek egyébként egész Komáromnak és környékének a lelkipásztori ellátása is feladatuk volt, hiszen tudtak szlovákul is és odavalók voltak, felkészítsem a szerzetes életre. Egy ideig házfőnöke is voltam a komáromi bencés rendháznak. Ez a szolgálat nagyon értékes volt nekem. Foglalkozhattam a magyar cserkészekkel is, és a régi bencés gimnáziumban hittant tanítottam, a rendházban eleven élet volt, ifjúsági közösség, lelki napok, a kápolnában szentmisék. Miután a kápolnát kinőttük, a nagy ebédlőben tartottuk a szentmiséket. Sok magyar plébániára hívtak ifjúsági napokat vezetni. A komáromi esperesi összejöveteleken rendszeresen tarthattam előadásokat a papoknak. Sajnos, ebből a kísérletből végül is nem lett semmi, a főapát úr 1995-ben visszahívott és a győrszentiváni bencés plébániára nevezett ki plébánosnak, ahol tíz és fél évig szolgáltam. Ez után a budapesti bencés tanulmányi ház főnöke és a mellette levő Szent Szabina-kápolna igazgatója lettem, három év után 2009 szeptemberében jöttem Tihanyba. Minden szolgálati helyemen örömmel végeztem a munkámat.

A komáromi bencés rendház

Minden szolgálati helyemen örömmel végeztem a munkámat.

A balatonfüredi Kerektemplom

— **Hála Istennek, 83 évesen is igen aktív tagja a tihanyi bencés közösségnek! A sok feladat közül talán kiemelendő a füredi Kerektemplom lelkipásztori ellátása. Hogy érzi? Munkássága alatt növekedett, erősödött a templomhoz kötődő egyházközség?**

Helyesbítenem kell! A balatonfüredi Kerektemplom nem egyházközség. A rend 1950-es felosztatásáig a szívkórház a mi tulajdonunk volt. Az egyik főapát emléktáblája most is látható a kórház falán. A mostani templomot az 1840-es évek elején építtette az akkori tihanyi apát, *Bresztyenszky Béla* a betegek számára. A felosztatáskor a templom átkerült a balatonfüredi

Bresztyenszky Béla
tihanyi apát

plébánia kezelésébe. Miután az előző plébános nyugalomba vonult, perjelünk kérte az érsek urat, hogy vegye ki a templomot a plébánia területéből, csatolja Tihanyhoz, tegye templomigazgatósággá. Ez meg is történt, tehát azóta tartozik ismét hozzánk az eredetileg is általunk épített és vezetett templom. De mivel csak templomigazgatóság, önálló területe nincs. Így a fő tevékenységünk a szentmisék bemutatása és az evangélium hirdetése. A templomba Füredről is, de máshonnan is járnak, volt, hogy Veszprémből, Csovakról is jöttek. Számomra az evangélium hirdetése örömteli és nagyon értékes feladat. A templom üdülési időn kívül, télen is tele van, szívesen hallgatják a szentbeszédeimet.

— **Tihanyban hosszú évek óta végzi a jegyesoktatásokat és kiszorgáltatja a házasság szentségét. Kap e visszhangot, vannak-e visszatérő, visszajelzést adó párok, akik Önnél esküdtek?**

A jegyesek szívesen vesznek részt a házasságra felkészítő összejöveteleken. Mivel az itt házasságot kötők többségükben máshonnan jönnek, az esküvő után lényegében kapcsolatuk nincs velük, hacsak nem az, hogy többen is ide hozzák megkereszteltetni gyermekeiket. Van család, ahol a közeljövőben keresztelek a harmadik gyermeket.

Természetesen a Kerektemplomban is vannak esküvők és keresztelesek.

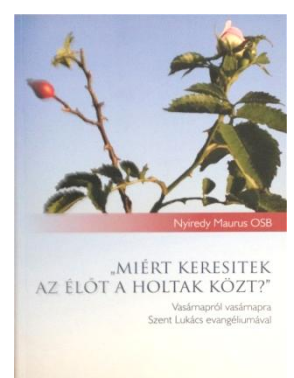
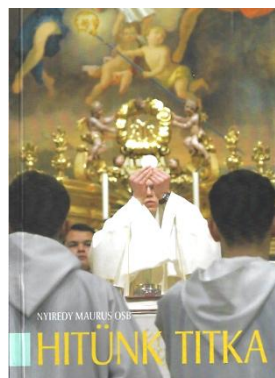
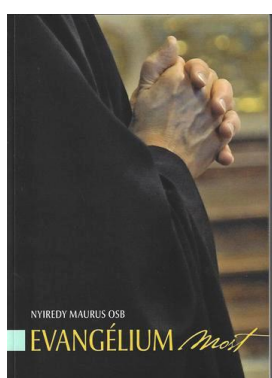
— **Mit tart a legfontosabbnak, továbbadandónak 60 éves papi szolgálat távlatából?**

Természetesen az evangélium hirdetését.

Ennek szolgálatában állnak a könyveim. Tihanyban több mint 10 könyvem jelent meg, és mindegyiknek a témája valamilyen összefüggésben mindig a Szentírás, az evangélium. A legutolsó a közelmúltban jelent meg, a Máté-evangélium magyarázata.

Kedves Maurus atya, a Tihanyi Egyházközség nevében gratulálunk gyémántmiséjéhez és kívánunk Önnek jó erőt egészséget további szolgálatához! Még további sok könyvvel és az Evangélium hirdetésével gazdagítsa lelki életünket!

Maurus atyával Csizmazia Zsolt beszélgetett

„Et resurrexit tertia die...”

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

Mindannyian látjuk, hogy rendhagyó húsvéti ünnepnek nézünk elébe. Jó pár évtizede nem volt ehhez fogható! A templomok ajtajai zárva vannak, kijárási korlátozás van érvényben, minden idős embert arra buzdítanak, -

természetesen a saját védelmük érdekében - hogy maradjanak otthon, az igei alkalmakat pedig csak interneten keresztül tudjuk tartani,

illetve követni. Az agresszív koronavírus, fizikailag ugyan bezár bennünket házainkba, ugyan akkor - meggyőződés - hogy egy új világ, egy új értékrend, és egy új látásmód kapuját nyitja meg előttünk. Átérezzük ugyanis nap, mint nap, sebezhetőségünket, törekénységünket, életünk porszemnyi valóságát, és újra felépítjük a reális sorrendet! Mi az igazán fontos? Mi a kevésbé fontos? És mi az egyáltalán nem fontos dolog az életünkben? És bizony ilyenkor tudatosan bennünk az is, hogy mekkora erő rejlik az Isten hitben, s főleg a krisztusi keresztáldozatban. Mi is volt Jézus utolsó szava a kereszten? Az, hogy: elvégeztetett! Nos, ezt a felkiáltást, másként magyarázza az ember, és másként a Teremtő Isten. Emberi gondolat szerint azt jelenti ez,

hogy elvégeztetett Jeruzsálem és Izráel sorsa. Jézus többször elsíratta az Úr városát és népét, látva hitetlenségüket. Mások úgy értik, hogy az elvégeztetett-

felkiáltás, azt jelenti, hogy befejeződött Kajafás és Pilátus álságos „projektje”. A hóhér könyörtelenül keresztfára szögezte Jézust, a római katona lándzsával döfött az oldalába. Végrehajtották a jól sikerült ítéletet,

a koncepciót pert követően. A Názáreti jó szándéka, hogy jobbá tegye és megváltsa a világot, semmivé lett. Belebukott a kísérletébe, az álmódosításából szomorú valóságra ébredt, mely a végét jelentette. Meghalt, akinek meg kellett halnia! Ez, tipikusan a hitetlen ember véle-

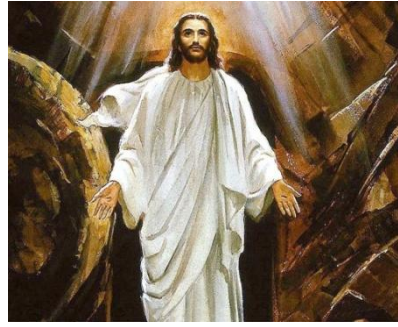
kedése. Mindezekkel természetesen szemben áll az isteni kijelentés: elvégeztetett, - vagyis tényleg meghalt, de nem az emberek, hanem az ő mennyei Atyja akaratából, betöltve az üdvtervet. Már a világ teremtése után kijelentette azt az Isten, hogy Szabadítót küld a bűnben vergődő embernek. Az Ótestamentum világában sok-sok áldozattal engesztelték ki az egek Urát. A Golgotán történt keresztalál pillanatától kezdve viszont, csak Jézus Krisztusért van kegyelem. Isten áldozatul fogadta egyszülött Fiának megtört testét és kiontatott véréét. - Kedves Testvérek! Tisztelt Olvasók! Ez a krisztusi „elvégeztetett” – hangosan szól hozzánk 2020-ban, a mostani „zártajtós” nagyhéten. Azt üzeni, hogy

ANDRÁS KERESZT

bármekkora vész is közelít, bármekkora bajba is kerülünk, mindig merjünk feltekinteni Krisztus keresztjére, és őszinte módon adjunk hálát az Ő megismételhetetlen váltságáldozatáért! Eldöntetett már régen, hogy Krisztus áldozatáért a Szentlélektől kapott hit által, közösségünk lehet az Istennel. Imádsággal és énekkel szólunk hozzá, és ő meghallgatja kiáltásunkat. Tanácsol, erősít, és vigasztal bennünket. Hitet ad, hogy győzzünk az akadályok fölött. Segít, hogy sikeresen vívjuk meg ma is, a vírussal szembeni nehéz küzdelmeinket. Elvégzett dolog továbbá az is, hogy a megváltottakat soha senki nem szakíthatja el Isten szeretetétől. Aki az Úr nevében hisz, földi élete után, örökéletre jut. Jézus feltámadt, él, és általa mi is élni

ÁLDÁS-BÉKESSÉG

fogunk! Krisztus elvégezte azt a munkát, amit az Atya rábízott. Az Ő segítségével mi is eredménnyel futhatjuk meg pályánkat, és teljesíthetjük azt a feladatot, amit onnan felülről kaptunk! A mostani hetekben a templomok és imaházak ajtajai valóban zárva vannak, de eljött az idő, hogy megnyissuk szíveinket őszintén az előtt, aki ugyan meghalt, de **harmadnapon feltámadt**, - mégpedig: érettünk! Ezért adjunk ma is hálát Neki!

ISTENTISZTELETI INFORMÁCIÓK:

Kedves Testvérek!

Szeretettel jelzem, hogy minden nap, reggeli áhítatok és vasárnapi istentiszteletek hallgathatók meg a www.reformatus.hu honlapon.

Aki teheti, kérem keresse fel az ARÁCSI gyülekezeti honlapot: www.aracsiref.hu ahol minden alkalommal friss igehirdetések tekinthetők és hallgathatók meg.

Húsvét vasárnapján, 9 órakor, a Duna TV-ben közvetítik, a közös Kárpát medencei istentiszteletet, ahol Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke hirdeti a húsvéti örömhírt.

Kérem, minél többen éljünk a digitális technika adta lehetőségekkel!

Jó egészséget, és örömteli húsvéti ünnepszentelést kíván a gyülekezet valamennyi tagjának:

Császár Attila református esperes-lelkész

ÁLDÁS-BÉKESSÉG!

CÉLUNK AZ ÖRÖK ÉLET

2020. március 14-én, 93 éves korában megtért Istenéhez özv. Horváth Imréné, Teréz néni, aki ha esett, ha fújt minden este ott volt a templomban sok évtizeden át. Élete legfontosabb feladatának tekintette, hogy minden nap elimádkozza a rózsafüzért és részt vegyen a szentmisén.

Eszembe jut kitartása, ahogy botjával kopogva végigsétál a templomon, kedves mosollyal fogadva a köszöntést. Amikor már lábai nem bírták a sétát, gyermekei segítségével – tolókkocsival – is eljött és ott ült minden nap megszokott helyén, a Celli-oltár mellett az első padban.

Elgondolodom, milyen nehéz lett volna számára ez a mostani időszak, amikor nem vehetne részt személyesen a szentmisén. De biztos vagyok benne, hogy Isten országában kapott helyet, ahol a szentekkel együtt imádkozik értünk most is nap mint nap, az Úr trónusánál.

2015-ben példamutató életéért Vajda Sámuel emlékéremben részesült, amelyhez Richárd atya írt méltatást:

„Horváth Imréné Teréz néni élete szorososan egybefonódik a tihanyi apátsági templommal és egyházközséggel. Ebben a templomban keresztelték, itt járult először a szentségekhez, ebben a templomban kötött házasságot, hét gyermekét is ebben a templomban keresztelték meg. Hosszú élete során sok örömben és szenvedésben volt része. Béketűréssel, alázattal fogadta a nagy megpróbáltatásokat. A szentírási buzgó asszonyok példája nyomán szüntelen imádsággal várja az Úr megjelenését. A Rózsafüzér Társulat vezetőjeként állhatatosan, kitartóan imádkozik papi és szerzetesi hivatásokért. Része lehetett abban az örömben, hogy egyik unokája piarista szerzetespapként a tihanyi templomban mutathatta be újmiséjét. Isten bőséges áldását kérjük további áldozatos, példaadó és imádságos életére. Tihany, 2015. november 17-én, Szent Ányos püspök ünnepén Dr. Korzenszky Richárd OSB perjel a Tihanyi Bencés Apátság előljárója”

Az ebből az alkalomból Teréz nénival készült interjút teljes terjedelmében közöljük:

- Hogyan emlékszik vissza Teréz néni, mikor járt először templomban?

3 éves lehettem, amikor édesapámmal kézen fogva mentünk a templomba. De a hittel való első élményem kicsit későbbi, 6 éves koromból való.

Emlékszem, az Aradi házban laktunk és vasárnap reggel édesapámat a jó Istenről faggattam. Édesapám elérzékenyült, elhúzta a száját és megjelent a könny a szemében. Ez nekem egy olyan bizonyosság volt, egy hitvallás, hogy Isten valóban létezik. Ebben az évben 1933-ban történt az is, hogy nagymisszió volt, a missziós keresztben is ott az évszám, lazarista atyák vezették. 1 hétig tartott, külön férfiakra, külön a nőknek. Az atyák minden nap egy szép imádsággal fejezték be a szentbeszédet:

„Rövid az élet, biztos a halál, a rettenetes óra vajon hogyan talál? Egyetlen a lelkem, várja azt a vég, Ha most meg nem mentem, lesz-e alkalmam még? Ó irgalmas nagy Isten, add szent kegyelmedet, Hogy megmenthessem egyetlen lelkemet!”

Ez az imádság mélyen belém vésődött, azóta sem felejtettem el. Az egész életemet meghatározta. Ha nem tanultam volna hittant, akkor is hívő keresztény lettem volna. Úgy érzem, mindent megkaptam 6 éves koromban, ami az üdvösséghez kell.

Soha nem volt probléma a templomba járás. Emlékszem, májusi litániák voltak, és mi egész nap kint voltunk szőlőt kötözni. Első harangszóra értünk haza, a lábam földes volt, megmosni nem volt idő, de cipőt se húzhattam rá. Ezért úgy mezítlábasan szaladtam a templomba és hátul a szenteltvíz tartónál térdelve hallgattam végig a litániát, nehogy meglássák a piszkos lábamat.

Csupán egyszer mulasztottam el a szentmisét. Éppen ágyneműt varrtam, amikor hallottam az első harangszót. Gondoltam, most fontosabb a varrás, ma nem megyek el a templomba. De amikor már a beharangozás volt, elsírtam magam, hogy lemaradtam és nagyon bántott a lelkiismeret.

Azután bármit dolgozhattam otthon, soha nem helyeztem a szentmise elébe. Ha paradicsomot vagy lekvárt főztem éppen, inkább levettem a tűzről, de elmentem a templomba.

CÉLUNK AZ ÖRÖK ÉLET

➤ folytatás a 10. oldalról ➤

- Teréz néni a Rózsafüzér társulat vezetője is. Mit jelent önnek a rózsafüzér imádkozása?

1941-ben történt, hogy édesapám szekérral jött hazafelé, de megcsúszott a sáros úton és sérvet kapott. Szerette volna, hogy mire jön a tavasz, megmútik. A Veszprémi kórházban sokan voltak, és hideg is volt. Valószínűleg itt fázott meg. Miután hazajött nem gyógyult, csak köhögött, egész évben hőemelkedése volt. Kiderült, hogy a tüdején folt van, penicillin pedig abban az időben még nem volt. Budapesten, a Szent János kórházban műtötték meg. Utána jól érezte magát, küldtünk neki ruhát, amiben haza jöhet. De hamarosan megjött a távirat, édesapám elhunyt. Én vettem át, 15 évesen. Édesanyám akkor is a szőlőben dolgozott. Amikor hazaért és megtudta mi történt, összeesett. Attól félttem, ő is utána megy. Esperes atya vigasztalt bennünket, kérte, imádkozzuk a Rózsafüzért. Édesanyámat ez tartotta életben. Azóta is folyamatosan imádkozzuk, ez volt az egyetlen reményünk, vigaszunk nyomorúságunkban, szegénységünkben.

Amikor férjhez mentem, házasesetünk megkezdése előtt férjemmel együtt letérdeltünk, úgy imádkoztunk egymásért, szüleinkért leendő gyermekeinkért. Horváth papáéknál laktunk a nagyszobában. A mi bútorainkon kívül volt még benne egy ruhásszekrény és egy ágy, miben anyósoméék ruhái, ágyneműi voltak. Ahogy születtek a gyerekek, egyre

kisebb lett számunkra a hely. Házat akartunk építeni, mint ahogy nagyon sokan a faluban a háború után. Hétféteken, főleg vasárnap jártak ki az emberek követ fejteni a házépítéshez. Én ekkor azért imádkoztam, hogy vasárnap ne kelljen házat építeni. Férjem az Ürge-dombi terület szántása közben észrevette, hogy sok benne a kő. Kicsit mélyebbre ásva meg is találta a kőréteget, amit munka után (a hajógyárban dolgozott) kibányászott, ebből épült fel a házunk és legalább annyit még el is adott. Ennek az árából és kölcsönből tudtuk megvenni a többi építési anyagot. Nem volt könnyű, hiszen ahogy nőttek a gyerekek, minden pénz elment az építkezésre, Imre férjem pedig el szeretne volna végezni a szakközépiskolát. A napjai úgy teltek ilyenkor, hogy megjött a gyárból, nekiállt követ fejteni, majd este lefekvés után tanult. Végül a ház is felépült és a kertészeti szakközépiskolát is elvégezte jó eredménnyel, úgy, hogy vasárnap soha nem építkeztünk.

Ekkor írtam egy levelet a rádióknak, melyben leírtam milyen nehéz körülmények között élünk. A minisztériumból jöttek ki hozzánk körülnézni. Ez után a levelem alapján nem csak mi kaptunk GYES-t, hanem azok is, akik nem „dolgoztak”. Egy felszámolás alá került hévízi üdülőből hoztak szőnyeget, függönyt és bútorokat, teljesen berendezték a házat. Így talált meghallgatásra imádságom és vasárnapi munka nélkül így segített meg minket a jó Isten. Annak idején szerettem volna elmenni a tanácshoz is dolgozni, de azt mondták, nem tudok takarítani. A múzeumban Balogh Pista bácsi volt akkor a gondnok, oda vettek fel. Minden nap reggel 4 órára kellett mennem felmosni a folyosókat. A napfelkelteket ott csodálhattam minden reggel a „Sóhajok ablakánál”, ahol hálát adhattam a jó Istennek, hogy ebben is részem lehet.

- Gyakran tetszett Budapestre is járni, imádkozni. Ennek mi a története?

Egyszer, talán 1997-ben a rádióban hallottam, hogy a budapesti Szent István Bazilikában minden csütörtökön imádkozással egybekötött virrasztást tartanak hazánkért, Magyarországért, este 8 órától másnap reggel 5 óráig.

Fogtam magam, csütörtökön felültem a vonatra, Imre fiamat megkértem, várjon a Déli-pályaudvarnál, és kíséren el a Szent

István Bazilikához. Imre első alkalommal elkísért, utána mindig egyedül mentem 10 éven keresztül, amikor csak tehettem, hiszen ebben az időben a Regében dolgoztam. Természetesen a sok utazás alatt sok bonyodalom is történt, előfordult, hogy rossz vonatra szálltam. Akkortól maradtam már itthon, amikor a vihar fákat döntött a sínekre, megállt a közlekedés.

- Mint az egyházközség doyenje, és bátran állíthatom, még most is legaktívabb tagja, milyen üzenete van Teréz néninek az egyházközség tagjai felé?

Én csak a saját életemről tudok beszélni, szegények voltunk, én egy szekéren születtem. De a zsebemben mindig ott van a rózsafüzér. Nekünk ez az egyetlen reményiségünk, orvosságunk, amely sok kilátástalan helyzetből kiségett, szegénységben, nyomorúságunkban vigaszunk volt. De azt tudnám mondani, mindenki úgy irányítsa a maga életét, hogy elnyerje az örök életet, hiszen földi létünk csak átmeneti. Célunk az örök élet! Teréz néniel

Adj Uram örök nyugodalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében, Teréz néni!

ÉNEKKARUNK BAKONYI „EDZŐTÁBORBAN”

Szeptemberben alakult újra Kővári Péter karnagy vezetésével az Apátság énekkara, részben régi, részben új tagokkal. A kezdeti bizonytalanság után egyre nagyobb lelkesedéssel ismerkedtünk az új darabokkal, gyakoroltunk, és a pár hónap alatt összeállt kórus az adventi közös koncerten már énekelt is. Delibes : Missa brevis c. művét, és Kodály: Adventi énekét szólaltattuk meg. Már a szilveszteri közös óévbúcsúztatón felmerült egy alaposabb, intenzívebb próba igénye, így március elején a kórus Bakonybélben megtartotta első kórustáborát karnagyunk szervezésével és vezetésével. Kényelmes és barátságos panzióban volt a szállásunk, a próbákat a Monostor egyik nagyobb szobájában tartottuk. Szombaton az esti zsolozsma után Ábel atya vezetett minket végig a templom új keresztútján, ami a „kezek keresztútja” nevet viseli. Engem teljesen elvarázsolt

minden egyes állomás egyszerű, de lényegre törő megjelenítése, ami egy kézben, vagy kezekben nyilvánult meg. Az esti vacsora után még sokáig beszélgettünk, sztorizgattunk, jó volt egy kicsit ismerkedni az új tagokkal. Amikor ezeket a sorokat írom, április 2-án van, és egyre nagyobb hálával gondolok vissza arra a pár napra, és arra hogy együtt lehettünk. Ezen a hétvégén még azzal a lelkesedéssel tanultuk az új darabokat, hogy a nagyheti szertartásokon Tihanyban elénekelhetjük, de azt hiszem, ezekre a művekre már csak jövőre kerül sor.

Vasárnap még volt alkalmunk Anerio: Christus factus est, és Mozart: Ave verum corpus c. művét megszólaltatni a misén: felajánlaskor és áldozás alatt énekeltünk. A felújítás alatt állt orgonát több év után Kővári Péter ezen a misén szólaltatta meg először! Nagyon köszönjük mindenkinek a segítséget, aki a tábor szervezésében és lebonyolításában részt vett!

Külön köszönöm a kórustársaknak, hogy fáradságot nem kímélve süteményt sütöttek az esti közös beszélgetéshez!

Minden elfogyott, de Judit málnás brownie-ja különösen finom volt, mindenkit levett a lábáról! A receptet az engedélyével osztom meg:

Málnás-krémsajtos brownie

A vaját és a csokoládét felolvasztjuk, majd belekeverjük a nyírfacukrot és hagyjuk picit hűlni. Hozzáadjuk a vaníliakivonatot, és egyesével a tojásokat is, végül a lisztet, majd összekeverjük a tésztát. Egy sütőpapírral bélelt tepsibe öntjük a masszát.

A málnát a nyírfacukorral összeturmixoljuk. A sajtkrémet a nyírfacu-korral, a tojással és vaníliakivonattal simára keverjük. A brownie-ra öntjük a krémsajtos keveréket, erre pedig rákanalazzuk az összeturmixolt málnát, és egy hurkapálca, villa vagy kés segítségével csíkokat húzunk bele, hogy szép márványos legyen a teteje. 170-180 fokra előmelegített sütőben kb. 40-50 percig sütjük.

Bozóky Ágota

Hozzávalók:**Brownie:**

- 170 gr étcsokoládé (60-70%-os)
- 120 gr vaj
- 70 gr teljes kiőrlésű liszt vagy zabliszt
- 110 gr nyírfacukor vagy eritritol
- 3 tojás
- vanília kivonat
- 1 csipet só

Krémsajtos-málnás rész:

- 250 gr natúr light krémsajt vagy light mascarpone
- 60 gr nyírfacukor vagy eritritol
- 1 tojás
- vaníliakivonat
- kb. 150 gr málna + 1 evőkanál nyírfacukor vagy eritritol

**A TIHANYI RÓMAI KATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKI LAPJA**

A kiadásért felelős:
Barkó Ágoston OSB
Szerkesztik:
Barkó Ágoston OSB
Bozóky Ágota
Cs. Török Hanna
Csizmazia Zsolt

TIHANYI BENCÉS APÁTSÁG

✠ KERESZTELÉSEK:**Tihany:**

2020. márc. 7. Luna Izabell Eck István és Varanka Bettina leánya

☞ HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK:**Balatonszőlős:**

2020. febr. 15. Somodi Tivadar és Samu Szandra

✠ ELHUNYTJAINK:**Tihany:**

2020. jan. 13.	Véber Margit + Véber Dezső és + Marczali Erzsébet lánya	élt: 73 év
2020. febr. 25.	Borkó Lajos Varga Judit özvegye	élt: 66 év
2020. márc. 6.	Táncsics Erzsébet Kántás Béla özvegye	élt: 84 év
2020. márc. 14.	Aradi Teréz Horváth Imre özvegye	élt: 93 év

Aszófő:

2020. jan. 11.	Gáspár Lajos Király Mária férje	élt: 88 év
2020. márc. 7.	Gyarmati Irén Katalin Dr. Fodor Gyula özvegye	élt: 91 év

Balatonudvari:

2020. márc. 20.	Vaski Emília Szita Ferenc özvegye	élt: 77 év
Örvényes: 2020. jan. 29.	Titz Mária Steierlein Ferenc özvegye	élt: 85 év